

се единъ мраченъ офицеринъ и, слѣдъ минуванието на свитата, начена да гълчи и да се распорѣжда за движението на неизброимото число кола; а когато азъ, на свойтъ сиромашки кола, се помъчихъ да влезе въ първитѣ рѣдове, то офицерина наскочи на моя братушка и малко остана да го опали съ бича, което ме и накара да излезе и отъ своя страна, да искрѣщи на офицерина. «Азъ. . . . Полковникъ де Прерадовичъ, извинете: азъ не ви познахъ!» Оказа се че норучикъ Т—въ билъ наедно съ мене въ Сърбия, нъ служилъ тамъ по интендантската частъ и се ползувалъ не съ твърдъ добра репутация, а тукъ схитрѣлъ да вземе отгорѣ си нѣкаква обозно полицейска длъжностъ при главната квартира. Прочее, добръ ли е, или злѣ, нъ на тоя пѣтъ той се указа за мене човѣкъ полезенъ, тѣй като, по причина на нѣкогашното познанство, пустна каруцата ми като единъ огъ първигѣ номери отъ велико княжеския обозъ.

Тѣй се и повлѣкохъ слѣдъ главната квартира, кждѣ бѣжишката, а кждѣ и шагомъ.

Около на половината пѣтъ движението се спрѣ, по причина на това, че настоятеля на съсѣдния мѣнастиръ, съ всичкитѣ братия, излѣзалъ на срѣща на Великия Князъ съ кръстъ и молитва и служилъ благодарственъ молебенъ. Мѣнастиря е расположенъ на лѣво отъ Търновското шоссе, на висока стрѣмна скала — мѣстоположение замѣчателно по своята мрачна, грандиозна красота. Въобще отъ Бѣла къмъ мѣнастиря, характера на мѣстността рѣдко се мѣнява; на мѣсто хълмовиднитѣ обработени полета, около които се уви-ва пѣтя, близко до мѣнастиря, стискатъ го отъ двѣтъ страни испъкналитѣ планински бърда, а по далечъ къмъ Търново, вий влизате въ една тѣснина, дѣто скалиститѣ срѣзове на бърдата, които стигатъ тукъ значителна вѣчь височина, взематъ най чудни и разнообразни контури. Гледашъ и се чу-дишъ, какъ турцитѣ сж можале безъ съпротивление да пус-тнатъ отряда на Генерала Гурко прѣзъ тѣзи, тѣй да кажж, Търновски Термопили; можеше, както ми се чини, съ чети-ри табора и дѣзъ батареи, да се задържи движението на цѣ-си дивизии.